

NOMETNĒ „LIETAINĀ DIENA”

Kāpēc Debesu Tēvs neatbildēja uz viņas lūgšanām?

Lūsija Stīvensone Jūela

Patiesi stāsts no ASV.

„Mana spēle ir rīt, vai ne?” Lūsija jautāja, kad mamma viņu noguldīja gultā.

Mamma pamāja ar galvu. „Jā! Rītvakar pulksten 18.00.”

Lūsija nespēja vien sagaidīt. Viņa nedēļām ilgi bija gaidījusi savas komandas pirmo softbola spēli. Un šogad viņu krekli bija rozā krāsā! Viņa bija tik satraukusies, ka bija grūti aizmigt.

Taču nākamajā rītā Lūsija paskatījās pa logu un sarauca pieri. Debesis klāja drūmi, pelēki mākoņi, un visur bija peļķes. Visu nakti bija lijis lietus.

Viņa nometās ceļos, lai noskaitītu savu rīta lūgšanu. „Mīļais Debesu Tēvs, lūdzu, palīdzi, lai šovakar manas softbola spēles laikā būtu labi laikapstākļi.”

Visu dienu skolā Lūsija domāja par spēli. Viņa iztēlojās sevi savā jaunajā rozā krekļā, un to, kā viņa gūst uzvaru. Bet ārā joprojām lija un bija slapjš.

Lūsija savā prātā ātri noskaitīja lūgšanu. *Debesu Tēvs, lūdzu, palīdzi, lai drīz uzspīdētu saule un mēs šovakar varētu spēlēt.*

Kad atskanēja skolas zvans, Lūsija paķēra savu mugursomu un izskrēja ārā. Viņa redzēja, ka aiz mākoņiem sāk spīdēt saule!

Taču, kad mamma atnāca viņai pakal, viņai bija sliktas ziņas. „Šīvakara spēle ir atcelta,” viņa teica. „Man ļoti žēl!”

Lūsija palūkojās debesīs. „Sāk parādīties saule. Varbūt lietus mitēsies.”

„Es zinu,” teica mamma. „Bet softbola laukums ir applūdis lietus dēļ. Tāpēc, pat ja lietus mitēsies, laukums būs pārāk slapjš un dubļains, lai spēlētu. Viņi pārcels spēli uz citu reizi.”

Lūsijas acis sariesās karstas asaras. Viņa bija tik vilusies! Viņa patiešām ļoti gribēja spēlēt šovakar. Kāpēc Debesu Tēvs neatbildēja uz viņas lūgšanām?

Mājās Lūsijas oma bija tikpat pelēka un drūma, kā lietus mākoņi. Viņai negribējās lasīt savu mīļāko grāmatu. Un, lai gan mamma vakariņās pagatavoja viņas iecienītākos makaronus, tie nemaz tik labi negaršoja.

Pēc vakariņām Lūsijas jaunākā māsa Elija ierāpās viņai klēpī. „Paspēlēsieties?” viņa jautāja.

Lūsija nopūtās. „Labi,” viņa atbildēja. Tad viņai prātā ienāca kāda doma. „Mums vajag padarīt kaut ko jautru.”

Viņa paķēra slotu un piesēja tās galā šalli, izveidojot karogu. Tad viņa sapulcināja visas savas māsas. Viņa pacēla karogu un teica: „Laiņi lūgtas nometnē „Lietainā diena”! Tā ir vieta, kur izklaidēties, kad jūs nevarat spēlēties ārā.”

Viņas māsas uzgavilēja.

„Pirmkārt,” Lūsija teica, „mēs nodziedāsim mūsu nometnes dziesmu.”

Meitenes ķiķinādamas izdomāja muļķīgu dziesmu un tai atbilstošus vārdus. Tad viņas soļoja pa istabu ar savu karogu, dziedot tik skaļi, cik vien iespējams.

„Tagad mums ir jāuzslej telts!” Lūsija palīdzēja savām māsām savākt segas un spilvenus, lai izveidotu nocietinājumu. Tas dažas reizes apgāzās. Bet, kad viņas to salaboja, viņas visas tajā saspiedās un spēlēja spēles.

Drīz pienāca gulētiešanas laiks. „Es ceru, ka rīt atkal līs,” teica Lūsijas māsa Liza. „Es gribu atkal spēlēt nometni „Lietainā diena”!”

„Paldies, ka paspēlējies ar savām māsām,” teica mamma, apskaujot Lūsiju pirms gulētiešanas. „Tu radīji pati savu sauli mākoņainā situācijā. Es ar tevi lepojos.”

Kāpjot gultā, Lūsija jutās laimīga. Uz viņas lūgšanām netika atbildēts tā, kā viņa vēlējās. Taču Debesu Tēvs viņai palīdzēja tāpat jautri pavadīt laiku ar ģimeni — un tas bija tikpat jautri, kā pirmo reizi piedalīties softbola spēlē ar rozā kreklu mugurā. ●